

JURAJ JURAJEVIČ:

Iz bajne dežele.

1. DOBRA SESTRICA.

(Po narodnih osnovah)

Stoji, stoji tam za vasjo lesena, tesna koča. V njej ziblje bora mati — mlada vdova — majceno hčerko, pevajoč ji pesem uspavanko: »Tutaj-ninaj, tutaj-ninaj! Jaz te bom zazibala, Marija te bo pre- križala, varoval te bo večni Bog, Oče, Sin in sv. Duh. Tutaj-ninaj, tutaj-ninaj!« — Gori za pečjo pa se ščeperijo okolo črnega mucka trije mladi sinki in cvrče: »Didel-didel-dačka, kdo bo jedel mačka?«

Drem-drem-drem-dremlje malo dete v zibelki. Sinki mladi za pečjo si šepetajo: »Tina-tina-tana, pri nas je dobra hrana: zjutraj lop, opoldne kröp, zvečer pa črna juha, coka-coka-coka-cok!« Mati opominja: »Mir, mir!« Mladi sinki za pečjo rogovilijo dalje in brun- dajo: »Mati kuhajo kozje rogé. Kdo jih naj jé? Mi trije že ne!« Mila hčerka v zibelki je zaspala, mati preti s prstom: »Mir, mir, mir!« Zdajci se dvigne izza peči starejši sinek, stopi pred mater ter ji poš- peče na uho: »Mamka, poslušajte, kaj vam povem: štrukljice kuhajte, te rad jem.« Takisto stori srednji in razodene skrivaj materi željo: »Lepa moja mamica, kaj vam povem? I-no, biganico mi specite, to rad jem.« Mlajšemu sinku je krulilo po želodcu pa se je potajil in ni šel s peči, nego vabil je starejša dva gori, rekoč: »Pojdita na peč, kjer je mucku povšeč!« Starejša vzklikneta: »Didel-daja-hopsasa!« in že sta na peči. Zopet so se ščeperili vsi trije okrog črne muce ter

brundali: »Suči, suči kolobar, pol naprej, pol nazaj; varuj, da te volk ne ujé, le okolo, le okolo, le okolol!« Mati jim je kazala palico in svarila: »Pst, pst, dajte mir, da se sestra v zibelki ne prebudi!« Nato pa gre, prinese na mizo lonec žgancev ter jih trebi v skledo. »K skledi, bic-buc, kric-kric! K skledi idimo, heja-hoja-hip!« viknejo zdaj vsi trije mladi sinki, vsi trije mladi bratci, prijetni vonj po žgancih jim je udaril s tako silo v nos, da so se jim kar na debelo pocedile sline po grlu. Starejši sinko podrsne s peči in že stoji pred skledo pa prosi: »Mati, dajte mi kepo žgancev!« in mati mu jih da. Sinek gre za peč, pride drugi in prosi mater, naj tudi njemu da za debelo pest žgancev in mati jih tudi njemu da. Komaj odide ta, že pride tretji po žgance, mati jih tudi njemu da. Ko odide tretji, pride zopet prvi, potem drugi, nato tretji... in zopet od kraja, zapovrstjo. To se ponavlja dolgo časa. Mati se tega naveliča in zakliče nevoljno: »Volkovi, kaj hodite še in še? Vse žgance mi boste sproti pojedli, da bi vas! Hujši ste od volkov; bolje bi bilo, da bi ne imela vas, nego požrešne volkove, prej bi jih nasitila, oj, vi snedeži neugnani!«

Komaj to izreče, mladi sinki strašno zatulijo, obleka jim odpade, do pasa postanejo volkovi; majceno dete v zibelki se prebudi, že so sinki do ramen volkovi. Mati obupno zaplaka, a že so se izpremenili trije mladi sinki, trije mladi bratci od podplatov do temena v čisto prave volkove. Krvavo so gledali, kazali zverinske zobe in trgali bi radi, raztrgali celo malo sestrico v zibelki in milo mater, ki je stala kakor okamenela ob mizi z izbuljenimi očmi, s široko odprtimi ustmi, a glasu ni bilo iz njih. In da ne bi storili kaj žalega nedolžni sestrici v zibelki, ki jih še niti ne pozna, in da se ne bi spozabili celo nad lastno materjo, ki jim je bila vedno dobra in mila, so se dvignili bratci volkovi, sinki volkovi, zgrabili svoje srajčke, butnili v duri, da so zaječale v tečajih in se jim kar same odprle, ter zbežali med glasnim tuljenjem v temni gozd.

Od tega žalostnega dogodka je minulo šestnajst let in sedemnajstega pol — za mater cela večnost! Sinkov volkov ni nikdar več videla, nikjer nič slišala o njih, ne dobrega ne slabega. Hčerka je zrasla do vrha, lepa je bila ko nagelnov cvet, mila ko dih jutranje zore, nežna ko mehkobni čar bele lilije. Žalosti ni poznala, bilo jo je samo veselje; le kadar ji je mati rezala kruha, se ji je stemnilo oko; mati je namreč vedno milo jokala ob taki priliki, kar je povzročilo za nekaj hipov bol v deviškem srcu hčerkinem. »Pa zakaj dobra mati vselej milo joka, kadar mi reže kruh, ali mi ga mar ne privoščim?« se je izpraševala često hčerka, ali odgovoriti si ni znala. Zato vpraša nekega dne kar naravnost mater: »Mati, dobra mati, pa zakaj se vedno milo jokate, kadar mi režete kruha, ali mi ga mar ne privoščite?« Mati premilo zajoče, potem pa hčerki vse natanko pove, da je imela tri mlade sinke, ki so se pa izpremenili v volkove in zbežali

v temni gozd. Kadar reže hčerki kruha, se ji milo, premilo stori, da ga ne more rezati tudi trem mladim sinkom, trem mladim bratcem volkovom.

Hčerka ni vedela, da ima tri bratce volkove; ko je zvedela o tem, je milo zaplakala ter sklenila, da jih reši za vsako ceno. Zato reče: »Mati, kaj vam povem? Specite mi za popotnico tri bele hlebčke, pojdem v temni gozd, da rešim bratce volkove. Takoj jutri jih pojdem iskat, da jih rešim!« Nič ni odgovorila mati, nego je vstala in šla ter spekla sedem belih hlebčkov za popotnico. Ko jih je spekla, je rekla hčerki: »Nikar ne hodi! Sinke sem izgubila, zdaj bom pa še tebe.« Ali hčerka je odgovorila: »Mati, meni ni več obstanka doma.« In res je povezala drugo jutro v popotno culico sedem belih hlebčkov, se prelepo poslovila od ljube matere, nato pa se dvignila in se napotila za bratci volkovi v črni gozd.

Hodi in hodi ter kliče in išče po temnem gozdu. Dolgo hodi, tri dni in tri noči, naposled pride globoko v črni gozd ter zagleda v skalovju pod strmo goro obširno votlino s tremi izhodi. »Kje je stezica v brlog?« zakliče. Gleda in gleda in opazi v mehki gozdni puhljici volčje stopinje, ki vodijo naravnost v brlog. Kar nič se ne obotavlja, v votlino vstopi in zagleda tam tri posteljice z mahom nastlane, zglavje s srajčko pregrnjeno. »Oj, to je pa domek mojih bratcev volkov!« vzdikne, nato pa gre in zrahlja prav skrbno posteljice, vzame srajčke, v bližnjem gorskem potoku jih opere, na solncu in vetru jih posuši ter jih zopet razgrne po zglavju. Na belo oprane srajčke položi po dva bela hlebčka, ki si jih je od ust pritrkala in prihranila za priboljšek bratcem volkovom, potem pa spleza na visoko drevo in se skrije v njega košati vrh, zakaj mati jo je pred odhodom opozorila, naj bo previdna pred bratci volkovi, ki imajo le ostre kremplje in zverinske zobe. Tako čaka in čaka, kdaj se povrnejo bratci volkovi. Dolgo je čakala, nemirno je čakala. Po drevju se je spreletavala šara ptica. Sestrica jo vpraša: »Šara ptica, šara ptica, s perjem pisana, ali si videla drage moje bratce?« Šara ptica ji odgovori: »Da jih vidim, saj jih ne poznam!« Deklica reče na to: »Trije dragi bratci, trije zli volkovi.« Po gozdu zašumi: »Čin, čin, čin, že gredo; šembrej res, kar pravi sol!« zapoje šara ptica in odleti daleč, daleč v stran. In res, bratci volkovi pridrve v svoj domek v skalovju pod goro.

Ko pridejo bratci volkovi domov, se čudijo, kako je to, da so tako lepo srajčke oprane, tako skrbno posteljice zrahljane, tako beli hlebčki pripravljeni zanje. Za koga pač? In prvi reče: »Bic, bac, kdo nam je tako lepo srajčke opral?« Drugi pristavi: »Kric, krac, kdo nam je tako skrbno posteljico zrahljal?« Tretji vzdikne: »Bic, bac, kric, krac — kdo nam je tako belih hlebčkov prinesel?« In vsi trije odgovore: »To je gotovo storila dobra deklica, nemara naša ljuba

sestrica!« Starejša brata volkova sta strašno zatulila in kazala ostre zobe. Mlajši vpraša starejšega: »Kaj bi ti storil s sestrico, ako bi res semkaj prišla?« In starejši je odgovoril: »Živi ogenj, jari žarec, kože= derec, hon, hon, hom, ako je tukaj, raztrgal jo bom!« — »O, tega pa že ne, saj je naša sestrice!« ga je zavrnil mlajši in še dostavil: »Jaz bi je pa ne, nego ostal bi pri njej in ji stregel, kolikor bi le mogel.« Potlej vpraša srednjega: »Kaj bi ti storil z njo?« In srednji je odgovoril: »Ako je tukaj — tiri, tiri, tinje, bo pa pasla svinje, tiri, tiri, tori, po veliki gori, tiri, tiri, tore, do kamene gore.« — »Zakaj bi pasla svinje? O, to pa tudi ne. Naša sestrice je in mi ji bomo na vso moč stregli. Gotovo je prišla semkaj, da nas reši,« je odgovoril mlajši. »Če pa je prišla semkaj, da nas reši, potlej pa dobro; Bog ne daj, da bi se ji kaj žalega zgodilo! Še las se ji ne sme skriviti na glavi, za to bomo že skrbeli vsi trije njeni bratje volkovi,« sta zatrdila zdaj starejša dva. »No, pa pojdita vidva po gozdu dalje na lov, jaz pa ostanem doma in bom iskal drago sestrico toliko časa, dokler je ne dobim,« svetuje sedaj mlajši, toda starejša dva ga zavrneta: »Ne samo ti, vsi trije ostanemo doma in jo bomo iskali, dokler je ne najdemo.« In res, vsi trije so ostali doma in so iskali ljubljeno sestrico. Srce jim je govorilo, da je v bližini. Iskali so jo, iskali, kmalu jo zagledajo v košatih vejah vrhu visoke bukve. »Deklica, odkod si prišla?« jo vprašajo.

»Daleč, daleč od onostran gozda; tri dni in tri noči hodá je do tod,« se je glasil odgovor.

»Ali si sama hodila?«

»Ne! Jezus in Marija sta bila moja tovarišija.« —

»Kaj delaš visoko gori na drevesu?«

»Skrivam se pred vami. Mati me je opozorila, naj bom previdna, zakaj ostre kremplje imate in zverinske zobe.« —

»Zakaj si prišla semkaj?«

»Da vas rešim.« —

»Kdo pa si, deklica?«

»Vaša sestrice.« —

Bratje volkovi so od veselja zavriskali in poskočili, nato pa jo klicali: »Sestrice, ljuba sestrice, ne mudi se in pridi doli, pridi! Nič hudega se ti ne bo zgodilo; z ostrimi kremplji ti bomo varne stezice delali po gozdu, z zobmi te varovali, v srcu te ljubili. Pridi doli, pridi in nikar se ne mudi!« In prišla je doli, podala bratcem volkovom belo roko, jim povedala, kako je zvedela o njih ter jim zatrdila, da ne gre prej odtod, dokler jih ne reši. »Rešiti sem vas prišla in rešila vas bom, pa če me stane vaša rešitev tudi življenje,« je zatrdila iznova. Bratcem volkovom so tekle debele solze kakor vinske jagode in so rekli: »Težko nas boš rešila, težko! Toliko se ne boš mogla premagovati in se za nas žrtvovati.«

»Hočem se in tudi bom sel« je vzkliknila dobra sestra in nato prosila: »Samo povejte, kaj naj storim, da vas rešim?« In bratci volkovi so ji povedali: »Ne smeš govoriti sedem let, niti besedice ne smeš izpregovoriti, zlasti še zadnji dan sedmega leta ne. O, težko bo to, težko!«

»Tudi sedemkrat sedem let bi molčala in zadnji dan sedmega leta bi ne izpregovorila besedice, ako bi me tudi na vislice peljali, samo da vas rešim,« je odgovorila sestra.

»Pa dobro, velja!« so vzkliknili bratci volkovi in ji segli v belo roko.

»Velja!« je zatrdila sestra in jim veselo podala roko. Od tega trenutka — solnce je stalo ravno najvišje — se je pričelo za njo sedemletno molčanje. Niti besedice ni smela več izpregovoriti, pa naj se zgodi karkoli. Dobra sestra je bila srečna, ko še nikoli v življenju. Od prevelike radosti so se vsi trije bratci volkovi prekucevali pred njo na glavo. Najmlajši bratec volčič pa je zapel: »Hrgulina, liter vina, kos mesa, hopsa-sal!«

Brž so poiskali bratci volkovi staro bukev, debelo, da bi jo komaj pet mož obseglo, v sredi je bila votla in pri prvi veji je bil vhod vanjo. Ta votlina je bila poslej bivališče ljube sestre za sedem dolgih let. Znosili so vanjo listja in mahu ter ji napravili mehko posteljico in vse lepo uredili. V tem duplu je torej poslej bivala, a bratje volkovi so ji nosili jedil, ona jim je pa srajčke prala, posteljice rahljala, z njimi molila, nabirala ob stezicah, ki so jih ji z ostrimi kremeljci izgledili, sočne gozdne jagode, poslušala sladko ptičje petje — ter stanovitno molčala.

Pa se prigodi, da zbere kralj tiste dežele obilo služabnikov, skliče mnogo psov ter priredi velik lov baš v onem gozdu. Na lovu zabrede globoko v gozd in pride v bližino one debele bukve, kjer je bivala dobra sestra. Bratci volkovi so se skrivali tisti čas daleč, daleč onostran gore.

Psi so silno oblajevali in se zaletavali ob staro, votlo bukev, a iz duplje se ne prikaže živa stvarca. Kralj si misli: »Nekaj mora biti notri!« stopi s konja, da vidi sam, kaj bi bilo. Kako se začudi, ko zagleda v votlini lepo, mlado deklico, ki se je ravno česala. Tako lepe ni bil videl še živ dan. Veli ji, naj pride iz votline. Prišla je ter se poklonila pred kraljem. Dve težki, dolgi kiti sta ji padali preko ramen in hrbta. Služabniki so kar ostrmeli, ko so jo zagledali. Mislili so, da je mila deklica kako višje bitje, gozdna vila ali kaj takega. V oboževanju njenega deviškega čara so se nehote pripognila kolena pred njo. Zrli so vanjo kakor očarani. Bila je zares lepša ko nagel-nov cvet, milejša ko jutranja zora, nežnejša ko bele lilije na grajskem vrtu.

Kralj vpraša: »Kdo si, lepa deklica?« Odgovora ne dobi. Dalje vpraša: »Odkod si, lepa deklica?« Ona molči. Iznova vpraša: »Kako si prišla v ta samotni kraj?« Nobenega glasu ni iz njenih ust. Izprasuje jo še in še, pa ne dobi odgovora. »Nema je,« si misli kralj. A ker je bila tako mila in draga, da se je ni mogel nagledati, jo vkljub temu vzame s seboj na dvor, in dasi je stara kraljica mačeha na vso moč branila, naj ne jemlje v zakon »te divjine«, kakor jo je krstila pri prvem snidenju, se kralj le po malo tednih poroči z njo. Tako je postala dobra sestra kraljica, pa tudi sedaj ni izustila besedice.

Kralj je bil ves srečen z ljubeznivo mlado kraljico; z dobro sestrico bratcev volkov, stara kraljica mačeha pa je bila vsa zelena od jeze nad »divjino« in je razmišljala, kako bi jo omrzila pri kralju in jo spravila iz gradu.

Zgodilo se je, da se je vnela huda vojna, in tudi mladi kralj je moral odriniti na vojno. Njegovi hrabri vojaki so že sedeli v sedlih, iskri konji so rezgetali, se vzpenjali in tolkli s kopiti ob tla. Vsi so nestrpno čakali kralja, ki se je silno težko poslavljaj od mlade kraljice. Naposled jo izroči v posebno varstvo stari kraljici mačehi, vzame še enkrat od nje slovo ter odide na beli dvor, zajaše konja vranca in odvihra na čelu vojnikov iz gradu. Še gleda nazaj in se poslavlja. Mlada kraljica stoji vsa v solzah ob oknu in maha z belim robcem v slovo, dokler ne izgine kralj z vso vojsko izpred oči. Potem pa se je zaprla v grajsko sobano in tri dni neprenehoma jokala za dobrim svojim kraljem.

V posebnem varstvu stare kraljice mačeha so nastopili hudi časi za mlado kraljico. Ko je želela kruha, ji je podala kraljica mačeha črne zemlje; ko je želela vode, ji je prinesla kisa in žolča. Zvečer pa, ko je odgrnila blazino, je dobila v postelji zvito kačo, strupenega gada. Postiljala je poslej sama postelj, a hrano ji je nosila skrivaj pobožna stara grajska dekla.

V času pa, ko se je mladi kralj boril na bojnem polju, dobi mlada kraljica zalega sinčka prvorojenčka. Zlobna kraljica mačeha pa ji ga vzame, ga položi v canjico in vrže v vodo, namesto otroka pa ji da v zibelko majhnega psička. Potem gre, vzame pero v roko in piše kralju na vojno. Tako mu piše: »Kakšna žena je to, da povije psa namesto otroka? Zakaj si vzel to mutasto divjino iz črnega gozda in jo privedel na dvor za kraljico?« Mladi kralj se skoro vrne iz vojne. Nič ne reče, rad ima mlado kraljico kakor prej. — Pa gre v drugič na vojno in tudi zdaj se dogodi, da dobi mlada kraljica zalega sinčka, ali tudi to pot ga ji vzame grda stara kraljica mačeha, ga položi v canjico in vrže v vodo; k njej pa da majhnega psička, potem pa zopet piše kralju na vojno kakor prvič: »Kakšna žena je to, da povije psa namesto otroka? Zakaj si vzel to mutasto divjino iz črnega gozda in jo privedel na grad za kraljico?« Tudi zdaj se povrne mladi kralj

z vojne domov, pa bil je žalosten; toda ko zagleda mili obraz mlade kraljice, se mu razvedri čelo in tudi zdaj nič ne reče; rad jo ima, kakor prej. — Gre še v tretje na vojno. Tudi v tretje dobi mlada kraljica zalega sinčka. In tudi zdaj ga ji vzame zločesta stara kraljica mačeha, ga položi v canjico in vrže v vodo, nato pa zavije v plenice majhnega psička ter ga ji podvrže. In tudi to pot piše kralju na vojno ter mu očita: »Kakšna žena je to, da povije psa namesto otroka? Zakaj si vzel to ničvredno, mutasto divjino iz črnega gozda in jo privedel na grad za kraljico?«

Ko kralj to pismo prebere, se prime za glavo in hodi trdo gori in doli. In take misli ga vznemirjajo: prvič, drugič in tretjič se je zgodilo, da je dobila mlada kraljica psa namesto otroka. Kakšna žena je pač to? Ali je mar res divjina? In silna nevolja se ga poloti. Po čelu se udari in reče: »Prvič ji nisem nič rekel, drugič sem ji odpustil, tretjič ji ne bom!« In ko se kmalu nato vrne domov, je bil še zmeraj hud. Mlade kraljice še pogledal ni. Nič ne povpraša, nič ne zve in nič ne slutí, da je hudobna stara kraljica mačeha vse to naredila. »Konec mora biti temu, tako ali tako!« zavpije, pa ukaže, naj naredo veliko grmado, jo zažgo in vržejo mlado kraljico v ogenj. Brž ji teče zločesta stara kraljica to povedat.

Mlada kraljica je bila zaprta v svoji sobi in štela leta in dneve. Naštela je, da je ta dan poslednji v sedmem letu. Oj, ko bo solnce stalo najviše, takrat bodo preljubi bratci volkovi rešeni, takrat bo smela zopet govoriti in bo povedala mlademu kralju vse, kako se je dogodilo, in iznova bo dober z njo. Še je štela ure in minute in gledala pri zaprtem oknu na ljubo zlato solnce, če bo že kmalu stalo najviše na nebu, če bo že kmalu nastopila ura rešitve. Komaj je že čakala tega srečnega trenutka, pa ji pride trkat zločesta stara kraljica k durim in zavpije z maščevalnim glasom: »Ničvredna divjina, tvoje ure so sešete, pripravi se, grmada na griču že gori, kralj te je obsodil na smrt, ha-ha-ha!«

Mlada kraljica prebledi, v glavi se ji zavrti in pade nezavestna na tla. Zločesta stara kraljica si reče: »Aha, togoti se, zdaj trga in razbija v poslednji uri! Pa le počakaj, ne bo še ura minila, ko te bo že hudoba trgala in vlačila po peklu, ničvredna divjina!« In gre in pove kralju. Ta ukaže, naj še tri vozove drv nalože na grmado in jo polijejo s sodom tekoče smole.

Zdaj so šli hlapci in vdrli k mladi kraljici. Še je ležala nezavestna na tleh. Hlapci so godrnjali: »Kaj bomo táko-le na grmado vodili?« Zločesta stara kraljica je rekla: »Potajila se je, nič ji ni!« Hitro je prinesla hudega octa in zdravilnih zelišč. Spravili so jo k zavesti, nato pa odvedli preko stopnic in belega dvora, napol je šla, napol so jo vlekli. Ko je zagledala stara svinjska dekla ta žalostni izprevod, je padla na kolena, povzdignila roke in zavpila z velikim

glasom: »Nedolžnost, prosi Boga za nas!« Zločesta stara kraljica jo je grdo pogledala in ji mignila jezno z roko, naj se pobere. Šli so preko travnikov proti griču. Tam gori je gorelo kakor v peklju, in črn dim se je valil preko senožeti in gozdov ter dušil zbrano množico, ki je prišla, da bi še enkrat videla blago nemo kraljico. Le počasi je stopala nesrečnica. Skoro pri vsakem koraku je morala počivati. Zlato solnce je žarko sijalo in se pomikalo vedno više in više. Slednjič so vendar dospeli na vrh griča. Takrat je tudi kralj prijezdil.

Ljudstvo je na glas jokalo in prosilo usmiljenja. Mladi kralj ni smel pogledati neme kraljice, tako se mu je smilila. Morda bi jo bil še pomilostil, a zavpila je zločesta stara kraljica: »Kaj čakate? Zgrabite jo in vrzite na grmado!« Že so jo zgrabili, da bi jo vrgli v grozoviti ogenj, tedaj pa zagledajo od daleč tri mlade junake, tri mlade viteze na konjih, ki so jezdili v diru, da so se oblaki prahu dvigali za njimi in mahali z belimi zastavicami v znamenje, naj počakajo. Hlapci so spustili mlado kraljico in čakali. V nekaj trenutkih so že prijezdili trije mladi jezdec, trije mladi vitezi vrh griča, vsak je držal v naročju zalega dečka. Že od daleč so klicali: »Sestrica mila, čas je dopolnjen, mi trije smo rešeni, zdaj pa le govoril!« Ko so prijezdili do sestrice miljene, so ji zaklicali: »Tukaj imaš tri svoje sinke, ki so ti jih vzeli in v vodo pometali ter ti podvrgli psičke.« Hitro so poskakali s sedel in ji izročili tri zale sinke. Mlada kraljica je objemala svoje sinke, pozdravljala rešene brate rešitelje, potem pa odprla usta in povedala vse: kako je prišla v gozd, da reši bratce volkove, in kako se ji je godilo do trenutka, ko so jo odvedli na grmado. Ljudje so jokali, sam mladi kralj je jokal, padel na kolena in prosil pred vso množico odpuščanja. Hitro mu je podala srečna mlada kraljica roko in ga dvignila ter rekla: »Nikar ne jokaj, ljubi moj! Moralo se je tako zgoditi, da sem rešila bratce volkove.« Ginjen je kralj objemal zdaj svoje zale sinke, zdaj svojo mlado, miljeno kraljico.

Grmada se je zibala v divjem plamenu. Zločesta stara kraljica je komaj dihala in si šepetala: »Krah, krah, krah, mene je pa strah, strah...« Hipoma pa se ojunači, pogleda okrog sebe in kakor brezumna zavpije: »Zgrabite jo, v ogenj jo vrzite!« Ljudem zastane sapa, nekateri vpijejo: »Sama se je sodila!« Kralj ostrmi in ponovi: »Zgrabite jo, v ogenj jo vrzite!« In res so kar hitro zgrabili staro grešnico in jo vrgli v ogenj.

Poslej so srečno živeli na kraljevem gradu. Dva sinka sta že hodila, enega so še zibali. Kraljičine tri brate rešitelje je postavil kralj za ministre. Še po mater onostran prostornega gozda so poslali, pa ta ni bila več živa; po sinkih volkovih in hčerki edinki je toliko žalovala, da ji je počilo srce.

KAMNIŠKO SEDLO